

Arrest

nr. 132 295 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 4 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het bestuur neemt op 4 juli 2014, onder een bijlage 13quinquies, het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:
naam: M.*

Voornaam: I.
geboortedatum : 22.08.1982
geboorteplaats : Karachi
Nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISING:

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, Inderdaad, berokken is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*
- (2) *Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: U diende een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis dat op 03/04/2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag het bestuur niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De verzoekende partij voert evenwel tevens de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Gelet op het fundamentele karakter van deze hogere internationale rechtsnormen dienen zij als onderdeel van het middel besproken te worden.

De verzoekende partij licht haar middel houdende de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM als volgt toe: *"Een terugkeer naar het land van oorsprong is ook in strijd met art. 3 EVRM en is tevens de redenen waarom de heer MUHAMMAD niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Pakistan) om daar de toestemming tot verblijf te vragen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet bij de diplomatieke of consulaire post van België. Uit diverse objectieve bronnen blijkt voldoende dat de situatie in Pakistan en meer bepaald de regio vanwaar verzoeker afkomstig is, uiterst gevaarlijk is. Het is er momenteel zelfs zo erg dat talrijke Pakistanen wegvluchten naar Afghanistan, een land dat nu ook niet bepaald bekend staat om de veilige situatie... Zie o.a. (ook stuk 5): http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Qp_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/oost-timor/ra_pakistan.jsp?referer=tcn:314-75882-64. Op deze website van Buitenlandse Zaken wordt reizen naar Pakistan afgeraden en wordt in detail uiteengezet hoe gevaarlijk het wel is in de streek rond Karachi vanwaar verzoeker afkomstig is. Zo is er onder meer te lezen: (.....)*

De beslissing tot uitwijzing houdt ook een manifeste schending in van artikel 8 EVRM. Thans is de heer MUHAMMAD al religieus gehuwd met zijn vriendin Saadia AICHOU op 04.09.2013 in Brussel. Zij zijn sinds april 2013 samen. Mevrouw Saadia AICHOU is een hardwerkende poetsvrouw en heeft een studerende dochter. Mevrouw AICHOU wil graag samenwonen met de heer MUHAMMAD. Zij sloot onlangs een nieuw huurcontract in de Condédreef 89 te Kortrijk. Verzoeker wil wettelijk samenwonen met zijn vrouw en bracht hiervoor al de nodige documenten binnen bij de dienst burgerzaken te Kortrijk op 13.06.2014. Het mag meer dan duidelijk zijn dat een gedwongen verhuis naar Pakistan voor dit gezin nefast zal zijn. Mevrouw AICHOU kan onmogelijk mee verhuizen vermits zij hier een vaste job en een vaste woonst heeft. Hieruit zou volgen dat de relatie quasi onmogelijk zou worden gemaakt. Bovendien kunnen alle mogelijke formaliteiten en taken die verzoeker wenst te volbrengen met het oog op een wettelijk samenwonen onmogelijk verder worden uitgevoerd. Mocht de heer MUHAMMAD verplicht worden terug naar Pakistan te gaan en mevrouw AICHOU zou in een poging om het gezin te redden beslissen om met hem mee te gaan, moet het gezin alles dat hier werd opgebouwd opgeven om met lege handen in Pakistan aan te komen. Een normaal en effectief gezinsleven opbouwen in Pakistan is voor dit gezin een onmogelijke opdracht. Een verhuis voor het gezin maakt het ontzettend moeilijk voor zijn Belgische vriendin, die van Marokkaanse afkomst is, een nieuwe woning, laat staan voor een nieuwe job, te vinden. Daarbij mag niet uit het oog verloren worden dat de studerende dochter ook een deel van dit gezin uitmaakt. Samengevat meent verzoeker dat er een aantal onoverkomelijke hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij niet samen met zijn echtgenote in Pakistan een normaal en effectief gezinsleven kan behouden en/of uitbouwen. Een bevel tot het verlaten van het grondgebied en het inreisverbod die hiermee gepaard gaan schenden wel degelijk de belangen van verzoeker. De stelling als zou het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaan en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties is totaal ongeloofwaardig. Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat het terugsturen naar Pakistan geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland. De heer MUHAMMAD beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken. Het terugsturen naar land van herkomst zou een totaal inopportune, disproportionele beslissing inhouden.

De heer MUHAMMAD vormt een hecht gezin met mevrouw S.A. Zij zijn bovendien op geen enkel moment afhankelijk van de Belgische staat. Mevrouw S.A. werkt voltijds als poetsvrouw. Sinds 25.12.2013 heeft zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Ook vrienden en kennissen spreken vol lof over verzoeker. Zij beschrijven hem allen als een vriendelijk en behulpzaam man die hier al voldoende geïntegreerd is en niet liever wil dan hier te werken. S.D. beschrijft hem als volgt: "Ik heb de heer M.I. leren kennen via mijn buurvrouw A.S. , Hij is vriendelijk en integreert zich goed in de samenleving." Mevrouw S.V. : "Hij is geïntegreerd en praat al Nederlands. Hij wil werken en in België blijven." Y.R. beschrijft de heer MUHAMMAD als een persoon met een zeer goed karakter. De heer C.D. omschrijft hem verder als vriendelijk en behulpzaam. C.A. meent: "... M.I. goed geïntegreerd is. De streek al goed kent, bereid is om te werken. Hij al veel vrienden heeft..." Ook de ex-man van mevrouw S.A., de heer L.R. spreekt over hem als een geïntegreerde man. Tot slot schrijft Q.D.B.: "Wij kennen mr. M.I. als een goed geïntegreerd persoon in onze samenleving. Gedurende enige tijd stellen wij ook vast dat hij heel goed met A.S. Samenleeft en haar ook heel graag ziet. Mr. Imran krijgt hier meer en meer

vrienden en kennissen, begrijpt beter en beter Nederlands en spreekt het ook beter en beter. Veder staat hij ook voor iedereen klaar." De beslissing is dan ook niet in verhouding met het nagestreefde doel en schendt het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van dit alles naar de neergelegde stukken in dit dossier en de neergelegde stukken in de procedure overeenkomstig artikel 9bis zie beroep ingediend op 02.06.2014."

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat de motivering van de bestreden beslissing inaccuraat is doordat er wordt verwezen naar de onontvankelijkheidsverklaring van 3 april 2014, terwijl er daartegen een beroep werd ingesteld. Het feit dat een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad tegen een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingesteld, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard was geldig in het rechtsverkeer aanwezig op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Daarenboven heeft de Raad in de zaak met rolnummer RvV 153.718 een arrest gewezen met nummer 132 293 van 28 oktober 2014, waarbij het beroep tegen de beslissing, waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten aanzien van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, wordt verworpen. Verwerende partij verwijst derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze naar die beslissing van 3 april 2014.

De procedure houdende een beroep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft overigens geen schorsende werking. De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, omdat op hem niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. (R.v.St., nr 129.727 van 25 maart 2004).

De verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen, als zou *"uit diverse objectieve bronnen blijken dat de situatie in Pakistan uiterst gevaarlijk is"*, terwijl hij dit niet staaft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Waar de verzoekende partij het reisadvies van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Pakistan aanhaalt volstaat het vast te stellen dat dit advies precies door zijn aard uitgesproken algemeen is. Het beschrijft algemene en potentiële gevaren in Pakistan en vormt geen begin van bewijs voor een geïndividualiseerd risico voor de persoon van verzoeker. De verzoekende partij dient deze beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat dan ook niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003 nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977 en *R.W.*, 27 maart 2012, nr. 78 177).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM de Raad er vooreerst op dat dit artikel niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de

gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw S.A. die in België verblijft en werk heeft. Hij stelt eveneens dat hij een gezin vormt met haar en haar dochter.

Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts sinds 4 september 2013 'religieus gehuwd' is met mevrouw S.A. De Raad wijst erop dat een religieus huwelijk geen burgerrechtelijk huwelijk noch een wettelijke samenwoning uitmaakt. Daarenboven kennen zij mekaar slechts sinds april 2013. Daarenboven geeft de verzoekende partij zelf aan woonachtig te zijn te Brugge daar waar zijn partner woonachtig is te Kortrijk. Verzoeker beweert dat hij wenst te gaan samenwonen met zijn partner mevrouw S.A. op een zelfde adres en dat hij de benodigde documenten voor een wettelijke samenwoning heeft ingediend te Kortrijk.

Uit voorgaand onbetwiste feiten blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een langdurige relatie, noch van een effectieve samenwoning, minstens niet ten tijde toen de bestreden beslissing genomen werd, noch van het feit dat hij met zijn partner wettelijk samenwoont. De korte duurtijd van de relatie, met name iets meer dan een jaar, het gebrek aan effectieve samenwoning, de afwezigheid van een burgerrechtelijke huwelijksband of wettelijke samenwoning zijn alle elementen die de stelling dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM tegenspreken. De gesolliciteerde 'getuigenverklaringen' van derden vermogen dit niet zonder meer te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestaan van een gezinsleven niet voldoende aannemelijk maakt en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 70).

De verzoekende partij die, niettegenstaande het feit dat zijn asielaanvraag werd verworpen en zijn aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, toch illegaal op het Belgisch grondgebied is gebleven, kon dus op geen enkel moment de rechtmatige verwachting hebben gekoesterd zijn gezinsleven op het grondgebied te kunnen voortzetten. Verzoeker wist *in casu* dat hij het grondgebied diende te verlaten nadat zijn asielprocedure zou worden afgesloten en dat hij slechts gedurende de duur van die procedure wettig op het Belgische grondgebied kon verblijven. Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar hij zich op beroept van meet af aan precair waren. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81 § 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82).

De verzoekende partij als betoogt nog als volgt:

“Mocht de heer I.M. verplicht worden terug naar Pakistan te gaan en mevrouw S.A. zou in een poging om het gezin te redden beslissen om met hem mee te gaan, moet het gezin alles dat hier werd opgebouwd opgeven om met lege handen in Pakistan aan te komen. Een normaal en effectief gezinsleven opbouwen in Pakistan is voor dit gezin een onmogelijke opdracht. Een verhuis voor het gezin maakt het ontzettend moeilijk voor zijn Belgische vriendin, die van Marokkaanse afkomst is, een nieuwe woning, laat staan voor een nieuwe job, te vinden. Daarbij mag niet uit het oog verloren worden dat de studerende dochter ook een deel van dit gezin uitmaakt. Samengevat meent verzoeker dat er een aantal onoverkomelijke hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij niet samen met zijn echtgenote in Pakistan een normaal en effectief gezinsleven kan behouden en/of uitbouwen. Een bevel tot het verlaten van het grondgebied en het inreisverbod die hiermee gepaard gaan schenden wel degelijk de belangen van verzoeker. De stelling als zou het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaan en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties is totaal ongeloofwaardig. Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat het terugsturen naar Pakistan geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aanvoert dat omwille van de thans bestreden beslissing hinderpalen ontstaan om zijn gezinsleven tijdelijk elders te leiden. De hinderpalen die de verzoekende partij aanvoert overtuigen niet. Derhalve kan op basis van zijn betoog niet worden vastgesteld dat de scheiding van zijn partner in hoofdzaak het gevolg zou zijn van de bestreden beslissing.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. De staat heeft immers, met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht, de taak om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Artikel 8 EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Teneinde, *in casu* ten overvloede, de omvang van de verplichting die voor de staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat hij een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM en hij toont, ten overvloede, al evenmin aan dat het “vermeende” gezinsleven niet elders kan

plaatsvinden. Zodoende kan de verzoekende partij zich dus niet beroepen op de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad merkt dienaangaande tevens op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart. Indien hij van oordeel is een duurzame en stabiele relatie te kunnen aantonen dient hij thans gebruik te maken van de voorziene procedures, wat hij tot nog toe heeft nagelaten te doen.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC